

ВѢСТНИКЪ „ВЪСТИ“

излиза три пѣти въ седмицата
ВТОРНИКЪ, ЧЕТВЪРТЪКЪ и СЪБОТА

РЕДАКЦИЈАТА и АДМИНИСТРАЦИЯТА
се намиратъ въ Цариградъ — Шинли
(CONSTANTINOPLE, SHINLI)

Единъ брой 20 пара

Звѣстия

АБОНАМЕНТИЪТЪ:

Въ Турция 50 гр. (лара турска 100).

Въ странство: 15 франка.

За шесть мѣсеца — половината.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ:

всѣмъ на четвъртата страница, се плаща въ прѣдела на
3 пара или 3 стотинки на дума за първото обявление, а за
всѣмъ послѣдующе — половината; за големия и свадбени
афиши — 15 гроша или 3 лара.

ПОЛИТИКО-ОБЩЕСТВЕНЪ, НАУЧНО-КНИЖОВЕНЪ и ДУХОВЕНЪ ВЪСТНИКЪ

† АРХИМАНДРИТЪ ИОНА МАДЖАРОВЪ

На 20-то вечерята въ 10 часа по европейски въ островъ Халки изгасна въ рацѣтъ на Н. В. Прѣподобие о. архимандритъ Кирилъ отъ възраждане на ертерантъ Н. В. Прѣподобие о. архимандритъ Иона Маджаровъ, прѣдстоятелъ на църквата „Св. Стефанъ“ въ Фенеръ. Погребението му се извърши на 22 с. мес. отъ Н. В. Прѣосвещенство г. г. Несфита, Скопския митрополитъ и Синодаленъ архидрей, въ служение на пер. Стефанъ, екзархийски прото:ингелъ, на Н. В. Прѣподобие о. архимандритъ Кирилъ и всичко то българско столечно духовенство. Оставантъ му се погребахъ въ гробницата на Егря Капу.

Замисля си още единъ многозаслужилъ радѣтелъ по нашето църковно-училищно дѣло. Поклонъ прѣдъ паметта му!

Почивниятъ архимандритъ Иона Ма-

джаровъ (свѣтското му име Иванъ) е роденъ въ с. Негованъ (Лаждинско) отъ родители българи. Той е свършилъ IV класъ на гръцката прогимназия въ Съръ. Още ученикъ, страстно обичалъ своята народностъ и ималъ въ български книги „Когато бѣхъ ученикъ въ сѣрската гръцка прогимназия, разправя о. Маджаровъ, Верковичъ викаше менъ и други българчета въ класата си и ни приволяваше на славянски буквари. Той ни съпѣваше да обичаме славянската книга и някога да не забравяме, че сме българи. Азъ бѣхъ единъ отъ честити му почитатели. Прѣдъ мене не скриваше, че българитѣ, като многобройни въ града и околността, би играли голѣма роля, ако си отворятъ българско училище... Азъ се научихъ отъ Верковича на българския азъ га...“ (Вжъ А. П. Стояновъ, По възраждането на българитѣ въ градъ Съръ, въ списанието „Архивъ на маж. на нар. просвѣщение“ въ София, год. II, кн. 2, стр. 25-26). И наистина, речено било, при свомълетниятъ о. Нова Маджаровъ да играе голѣма роля по възраждането на Съръ, както ще си мена натакъ.

Скоро следъ свършване на ученето си въ Съръ се задържа и става дияконъ на гръцкия митрополитъ въ Солунъ. Не се минало и година време, родолюбиво у него надвигва и се притича на помощъ на сънародниците си въ труднитѣ нѣмъ времена, като напуска гръцкия митрополитъ, макаръ да бѣлъ наставникъ на околнѣ животоу, и дѣхъ жада въ родната си църква. Винаги живо участие съ Насте Стояновъ и П. Шумковъ за отваряне български параклисъ въ Солунъ, като непрѣстанно работалъ между българитѣ за събуждането имъ. Неговата обществена дѣятелностъ не се ограничавала само въ тоя градъ. Прѣзъ 1876 год. той отива въ Съръ. Съ своя татъ и умение той спечелилъ сърцата на възрастнитѣ се българи въ тоя градъ. Три години прѣстоялъ туку и останалъ най-малки споменъ между населението. Втори пътъ на вина провинѣнето тоя църковенъ и общественъ служителъ въ Съръ къдѣ края на сѣдобоносната 1908 год., когато ни помешъ не бѣ оставило отъ българското дѣло въ тоя градъ. Той съ своята похватскость прѣдѣ властитѣ можѣ да възмарне не само нишето положение прѣзъ 1908 г.д., но и да го разшири. Съ рискъ на живота си — гръцки четникъ стрѣля върху него — той стоя въ Съръ като прѣдседателъ на общината цѣли шестъ години и достойно изплати азъга си въ оная ужасни времена, когато българитѣ се убиваха по улицитѣ.

Отъ Съръ прѣзъ 1876 год. О. Архимандритъ Маджаровъ се установилъ въ Солунъ като епарихийски свещеникъ и прѣподавателъ по източнѣ пѣние въ гимназията. Напуска Солунъ за нѣколко време и отива прѣдседателъ на Воденската църковна община. Връща се въ Солунъ и остава за прѣдседателъ на общината цѣли десетъ години. Прѣзъ 1910 год. като прѣдседателъ на общината въ Съръ, сп. Епарихия го избира за прѣдседателъ на църквата „св. Стефанъ“ въ Феверь, на които и длъжностъ го свери и смъртта. Скоро следъ доживяването му въ Феверь св. Епарихия, цѣпейки заслугитѣ му къмъ народа и църквата, ни, на която безукоризнено е служилъ 40 години, въздигна го въ чинъ архимандритъ.

Покойния архимандритъ Нова бѣ съ благъ и тихъ характеръ и миль съблюд-

никъ: благозвучниатъ му гласъ и хубавитѣ стойки прѣдпаха бѣлѣхъ и благогованше на служењето му въ църква.

Посещитѣ на тоя редоме прѣдъ два мѣсеца сподоби Съръ: Тамъ бѣ обсепаенъ на вѣвка крачка отъ зпитване на живи турци, гърци, българи за здравето на о. Нова. Тѣ не скриваха да не го провъднѣхъ за единъ много тактичешъ и умѣлъ общественъ дѣецъ. Тоя милъ отзива, награда за дѣятелността му, прѣдадохъ. Той га прѣсе съ усмишка и задомство, и сѣкашъ, тѣ да му дѣлаха полетъ да работи още съ енерген народу си, но...

— Покойниятъ архимандритъ Нова, останалъ отдавна влопецъ, изгледа четирини синови и единъ дѣщеря. На двамъ отъ синоветѣ си даде и висше образование. Дѣцата му достойно ще почитатъ паметта му, като прѣнесатъ коститѣ му следъ три години въ Солунъ, за което приживѣ покойникътъ е изказвалъ желанше.

Отъ покойния о. Архимандритъ Нова Маджаровъ останахъ бѣлѣжки по отворане на църквата „св. Кирилъ и Методий въ Солунъ. Помеже тѣ см цѣпенъ приносъ за нишето възраждане въ Солунъ, тѣхъ ще ги печатаме текстуално въ следующия брой.

ВЪ АЛБАНИЯ

Спогодба съ малесоритѣ

Досега урьдно се отказваше участието на черногорското правителство въ прѣговоритѣ, които нашиятъ министъръ въ Цетина Садрединъ бей е водилъ съ главатаритѣ на малесоритѣ. Отъ послѣднитѣ шестина во края на тоя прѣговори стана живо, че черногорското правителство се държало въ течението имъ и че то съдѣйствувало за разрѣшението на въпроса. Текстътъ съ 12-тѣ точки отъ спогодбата се съобщилъ на главатаритѣ въ Подгорица отъ Садрединъ бей въ присъствието на министра на вътрѣшнитѣ работи Джукановичъ, на военния министъръ и на нѣколко генерала. Освѣнъ тоя Садрединъ бей вѣрчалъ на главатаритѣ една амбасадоръ отъ отгласитѣ, надлежащо надвисна отъ мене. Министърътъ Джукановичъ следъ това съобщилъ на малесоритѣ, че желанието на кралъ Никитѣ е да прѣвѣснитѣ въстанието, да се възползуватъ отъ отсѣлжитѣ и да се заварватъ по отсѣлжитѣ си, като не слушатъ свѣдѣнитѣ на нѣкои вѣнѣщи агитатори по между тѣхъ.

Въръщането на малесоритѣ

Съ дата 22 т. м. съобщаватъ отъ Цетина, че следъ дълги прѣговори и приятелски увѣщания на черногорскитѣ власти въ Подгорица, да върнатъ, че отоманското правителство ще изплати далѣнитѣ обѣщания, малесоритѣ се рѣшила да се завърнатъ по домоветѣ си. Селнитѣ отъ Матасушъ и отъ мѣстността на Сета до Хумъ на чело съ каймакамѣна отъ Туза първа полегали на пътѣ. Каймакѣмѣшътъ отишълъ въ Подгорица, за да се споразумѣе съ мѣстнитѣ власти по начина и завръщането. Слѣщи довѣтой отишълъ въ Подгорица и съ други 500 души се върналъ въ Туза. Трета група отъ 800 души била готова да трѣгне на другия денъ. П-граничното черногорско население се радвало за коминането на обѣщанитѣ. То понесло много